

Jak to chodí?

O vzkříšení dvanáctileté dcery představeného synagogy. Co tomu předcházelo, jak se to seběhlo a zamotalo a co asi při tom napadalo některé aktéry. Dávný příběh podle skutečné události, určený k liturgickému předčítání.

Ježíš vstoupil na loď, přeplavil se na druhou stranu. Hned na břehu se k němu seběhlo veliké množství lidí. Přiváděli k němu nemocné, chodili se na něj dívat jako na atrakci. Intelektuálové a reprezentanti různých spolků, stran a institucí, ochránci víry a zákona, všichni přicházeli diskutovat a klást záludné otázky. Učedníci se snažili být Ježíšovi nablízku, ale jejich hradba sotva mohla zastavit dav, umírnit tlačenci. Všude najednou bylo spousta překřikování, halasu a lidského hemžení.

Přinesli mu ochrnutého člověka ležícího na lůžku. Ježíš viděl jejich víru. Řekl ochrnutému: „Buď dobré mysli, synu, tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“

Na to hned reagovali někteří ze zákoníků, bručeli si pod vousy: „Ten člověk se rouhá!“ Ježíš to dobře vnímal, takže jim odpověděl: „Proč tolik bazírujete na formulaci? Je snadnější říci: Jsou ti odpuštěny hříchy, *anebo* Vstaň a chod’? Ale abyste věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy“ - tehdy pověděl ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů.“ A on vstal a odešel. Všichni kolem to viděli, byli v šoku, překvapení, užaslí.

Vtom se k Ježíšovi prodral davem jeden z představených synagogy, jménem *Jairos*, a padl k jeho nohám. Velmi úpěnlivě ho prosil: „Moje dcerka umírá. Pojd’ prosím se mnou, vlož na ni ruce, aby byla uzdravena, a bude žít.“

Ježíš tedy vykročil za ním a jeho učedníci také. Projít tím velikým množstvím lidí ale nebylo snadné. Lidé se tlačili ze všech stran.

Mezi lidmi v tom davu byla jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením. Hodně si vytrpěla, vyzkoušela mnoho lékařů, utratila všechno, ale nic jí nepomohlo a bylo jí stále hůř. Když uslyšela o Ježíšovi, řekla si: „Jestli se jen dotknu aspoň cípu jeho pláště, budu uzdravena.“ Nenápadně se k němu přiblížila zezadu a uskutečnila svůj záměr. Její krvácení ihned přestalo.

Ježíš si všiml, že se něco děje. Otočil se a řekl: "Kdo se dotkl mého pláště?" Jeho učedníci téměř nevěřicně namítali (a museli dost zvýšit hlas, aby se v tom halasu dorozuměli): „Vidíš, že se na tebe tlačí dav ze všech stran, a říkáš: 'Kdo se mě dotkl?'“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby našel dotyčného člověka. Když ta žena poznala, co se s ní stalo, přišla s bázni a rozechvěním, padla před ním na zem a přiznala se. Ježíš jí řekl: „Dcero, tvá víra tě uzdravila. Buď dobré mysli, jdi v pokoji a užij si svůj život bez trápení.“

Potom Ježíš pokračoval dál, prodíral se davem od pobřeží směrem do města. Na celníci u cesty uviděl sedět člověka jménem Matouš, a řekl mu: „Pojď za mnou.“ A on vstal a šel za ním. Nějak spolu prohodili pár slov, takže za chvíli Ježíš seděl u oběda za stolem v jeho domě. Dům se naplnil nejrůznějšími lidmi, kteří se sem dostali z ulice. Bylo mezi nimi několik dalších neoblíbených státních úředníků a také pár tzv. hříšníků (nečlenů církve, nevěřících, pohanů, kšeftmanů, konfidentů, lichvářů, kuplířů, atd.). A ti všichni seděli kolem stolu s Ježíšem a s jeho učedníky.

Vřava, překřikování a tlačence pokračovala i u stolu.

Pravověrní farizeové, slovní strážci víry, vystartovali na učedníky: „Proč váš mistr jí s celníky a hříšníky u jednoho stolu?“

Ježíš se hned vmísil do debaty: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: 'Milosrdenství chci, a ne oběť.' Nepřišel jsem k obrácení povolání spravedlivé, ale hříšné.“

Do toho vpadli učedníci Jana Křtitele: „Jak to, že my a farizeové se postíme často, ale tvoji učedníci se nepostí?“

Ježíš odpověděl: „Mohou ženichovi přátelé truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou dny, kdy ženich odejde, a tehdy se budou postit. Nikdo přece nepřišívá záplatu z nové látky na starý plášť, neboť ta záplata odtrhne i kus pláště a díra je ještě větší. Také se nelije nové víno do starých nádob. Jinak se nádoby roztrhnou, víno se vylije a nádoby se zničí. Nové víno se přece lije do nových nádob a tak se obojí zachová.“

Ježíš skoro nedostal do úst ani sousto, jak stále musel reagovat na otázky a provokace.

A mezitím všim přišli lidé z domu představeného synagogy se slovy: „Tvá dcera umřela. Mistra už neobtěžuj.“

Jairos se držel Ježíšovi po celou dobu nablízku. Vždyť přeci šli k němu domů, aby byla uzdravena jeho dvanáctiletá nemocná dcera! Byl netrpělivý a velmi nervózní, když se Ježíš s kdekým zdržoval a když se ještě dokonce cestou rozhodl poobědvat v domě té pochybné lůzy. Snažil se strhnout Ježíšovu pozornost na svou stranu, ale byl jen jedním z mnoha. Jediné, co ho drželo na nohou, byly ty neuvěřitelné věci, kterých byl svědkem. Uzdravení nemocných, Ježíšův suverénní nadhled, duchapřítomnost, a jeho vnitřní síla. On pomůže! *Pomůže!*

A teď je jeho dcera mrtvá. Zatímco tady nesmyslně čeká, až Ježíš doobědvá. Nechce to přijmout. Skleslý a zničený smutkem podařilo se mu přes nezadržitelné slzy sdělit tu zprávu Ježíšovi. „Pane, moje dcera právě zemřela. Ale pojd', vlož na ni ruku a bude žít!“

Ježíš nezapomněl, kam měli namířeno. Zachytil tu zprávu a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jenom věř.“ Vzal s sebou čtyři ze svých učedníků a vydal se k jeho domu.

Tady uviděl veliké pozdvižení. Plačící a hlasitě naříkající. Hudebníci a hlučný zástup kvílících. Smuteční atmosféra v plném proudu. Věc byla jasná. Kdosi zemřel.

Ježíš vstoupil dovnitř se slovy: „Proč děláte pozdvižení a pláčete? Jděte pryč, ta dívka neumřela, ale spí.“

Sklidil posměch a nactiutrhání. Co jiného taky. Vysmívali se mu, ale on všechny vyhnal. Dům vyprázdnil. Zvenčí sem doléhaly posměšky, nadávky a pohřební nářky.

Ježíš vzal otce a matku dítěte i ty, kteří byli s ním, a vešel do místnosti, kde leželo dítě. Vzal dívku za ruku a řekl jí: „Děvče, říkám ti, vstaň.“

Dívka hned vstala. Začala se procházet po domě.

Všech se zmocnil veliký úžas. Ježíš jim však jasně přikázal, aby se o tom nikdo nedozvěděl. A řekl jim, ať jí dají najíst.

Zdroj: Bible, Markovo evangelium 5. kapitola a Matoušovo evangelium 9. kapitola.